

cis, s'havien d'iniciar el balls de societat, que de bell antuvi constituïen la màxima aspiració del Casino. Aquest record assolí un èxit tant falaguer que al cap de no gaire temps se n'organitzaren de quinzenals i foren tant ben acollits que, per tal de que es celebressin amb tots els refinaments, es designà un director amb el nom de «bastoner» al qui es dotà d'una llarga vara que tenia a la part superior les inicials del Casino en mig d'una lira de metall, i de la que penjaven unes cintes. Un jove anomenat «Jonó» que era molt ben plantat, fou elegit per a aquest càrrec. Es curiós consignar que, segons les disposicions del reglament, els balladors havien de vestir de negre, cosa que pot donar-nos una idea de l'elegància i les bones formes predominants en les primeres albors del nostre Casino. L'importància social assolida demanava un local més adequat i espaiós i, a falta d'altre, passà interinament a ocupar-ne un de més gran, del carrer de Sant Pere, propietat d'un tal «Jumeu», fins que es realitzà el trasllat al de «Can Cases» del carrer de «Mitja Galta» (avui Passeig del Generalíssim). Ací es produí una lamentable separació, formant-se de resultes d'aquesta una altra societat de caracter semblant, amb el nom de «La Floreciente», pero es marcí ben aviat. Mentrestant, els nois de «La Constància», amb llur afany de superació, s'instal·laren al «Carrer dels Arbres», al bell costat de «Can Dei» o sigui en el lloc on avui i és emplaçada la casa del Senyor Vilaret, on el casino guanyà nova saba en organitzar l'orquestra «La Nova» conjunt de tocadors de la casa que actuaren sota la direcció del prestigiós i recordat mestre D. Dionis Baró, gran propulsor i enaltidor de l'art musical a la nostra vila. Passàren uns anys sense inquietuts, salvant alguns incidents que no mancarien de sabor si hi hagués traça i espai per a relatar-los, fins que les circumstàncies imposaren una nova instal·lació que va tenir lloc a «Ca's Coixal», del Carrer del Mar. En aquest local, no hem pogut esbrinar el perquè, el Casino va travessar una crisi que el feu trontollar de debó. Sorgiren noves orientacions, mes aquestes obligaren a traslladar la residència a un antic magatzem del carrer de Sant Llorenç, propietat d'un tal «Tinet». Ací fou on és reformaren va-

ries de les clàusules del reglament, destacant l'obligança de repartir entre els socis les despeses extraordinaries que ocasionessin els balls de Festa Major i del Carnaval; qüestió aquesta bastant espinosa, que havia donat pàbul a mil discòrdies. El transcurs del temps exigí altres canvis: del carrer de Sant Llorenç es passà al primer pis d'una casa propietat del senyor Pou, número 25 del carrer de la Rutlla, i d'ací al local de «Can Bernodet» (més tard establiment del senyor Vives), anant a parar finalment a un altre primer pis; el de la casa de la senyora Vidua de menció Petit (antigua «Poella») on s'assoliren concloents resolucions respecte al problema del local. La junta que tant encertadament presidia el senyor Esteve Canyet, va basquejar-se per tal de dotar la societat d'un edifici propietat que s'acomodés a la seva categoria. No mancà el crèdit que l'empresa demanava, per mitjà del qual s'aconseguí satisfer les aspiracions dels socis, que feren ufana de llur nou casino per més que l'arquitectura d'aquest hagués suscitat ulteriors controvèrsies.

Quant a les activitats culturals del Casino, cal compendiar-les en la seva important biblioteca que podríem qualificar d'acadèmia silenciosa; pero no es pot negar que també contribuí a donar vida e importància a l'art musical.

Hom té present que els balls del «Casino dels Nois» gaudiren de molta fama. Del meu record la reunió del primer de Juliol; la sala del Café plena de gom a gom per tal de determinar de comú acord el programa de Festa Major; que ens feia gaudir de qualque discurs improvisat, exalçant eloquentment l'orquestra de corda, seguit d'una saborosa réplica que servia a demostrar que la «Banda» donava més rendiment. Una segona polèmica la suscitava la qüestió de l'envelat, que els uns volien que fos del senyor Comas de Girona, i els altres del senyor Vinyals, de Barcelona, ja que, segons aquests, no tenia matador encar que costés alguns duros més. Fins que es procedia a la votació.

Són també del meu record les masurques i els valsos, les americanes i els rigodons i, en una paraula, tot el repertori d'aquella música tant i tant balladora, que encara guarda les il·lusions de la nostra joventud!

J. Soler C.